

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,, ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

> Είχε τη δύναμη ν' αφήνι τον τάφο της,μπορούσε να ξαναπληγαινη και να ξαναβροσκη το σώμα της· αυτόν είχε τη δύναμη να το έμφυσώ- νη εκ νέου και να συνεννοηται μαζί του. Ήτανε και το Κοϋ,ή πνευ- ματική αντίληψη,δηλαδή το πνεύμα· είχε το σχήμα του σώματος,άλλα ήτανε διαφανές και φεγγαβολούσε. Ήταν ακόμα και το Σ ε κ ε μ, ή η δύναμις του ανθρώπου· ήταν η ζωική του δύναμις προσωπο- ποιημένη. Ήταν ακόμα και το Κ α ι μ π ι τ, δηλ. η σκιά του σώ- ματος, το Ρ ε ν, δηλ. τόνομά του, το Κ ά τ, δι' αδή το φυσικό του σώμα, και το "Α μ π, η καρδιά που μέσα σ' αυτήν ήταν η ζωή. Αυτό όλα άποτελούσαν τον "Ανθρωπο.

> Έτσι βλέπετε ότι αν θεωρήσουμε άκριβη τ' αυτό χωρισμό των λειτουργιών, των πνευματικών και σωματικών, των υποθετικών και των πραγματικών, τότε υπάρχουν όλες ή πιθανότητες ότι εινε δυ- νατή ή σωματική μεταβίβασις, ή μετενάρκωσις δηλαδή, που την ενεργεί πάντοτε μ' άπολύτως ελεύθερη θέληση ή αντίληψη.

Καθώς σταμάτησε, εγώ έψιθύρισα τις γραμμές αυτές άπ' τον «Προμηθέα Δεσμώτη» του Σέλλυ :

«Ο μεγάλος Ζωροάστρης ανάταωσε το σωσία του που περπα- τούσε στο περβόλι».

Ο κ. Τρελόνυ δεν δυσαρεστήθηκε.

— Ακριβώς, ελεπε ήσυχα. Ο Σέλλυ καταλάβαινε τις δοξασίες των αρχαίων, καλύτερα άπ' όλους τους άλλους ποιητάς μας.

Κι' έξακολούθησε :

— Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι έ- πίστευαν ακόμα κι' ένα άλλο, που πρέπει να τόχετε ύπ' ό- ψει σας· αυτό άφορῶ τα άγάλ- ματα της θεάς Όσίριδος, που τα βάζανε με τους νεκρούς γιατί τους έχρειάζοντο στον Κάτω Κόσμο. Οι αρχαίοι Αι- γύπτιοι έπίστευαν ότι ήτανε δυνατόν να μεταβιβάζουν, με μαγικά μέσα, τη ψυχή και τις ιδιότητες οιουδήποτε ζώντος πλάσματος σε οτιδήποτε ά- ψυχο αντικείμενο που νάχη το σχήμα του. Αυτό θάδινε με- γάλη δύναμη σ' ένα μάγο.

> Απ' αυτές όλες τις άρ- χαιές Αιγυπτιακές δοξασίες κι' από τα φυσικά τους πορίσμα- τα, έφτασα στο συμπέρασμα ότι ή βασίλισσα Τέρα νόμιζε πως θά μπορούσε να πραγμα- τοποιήση την άνάστασι της όπως ήθελε, όπου ήθελε κι' ό- πως ήθελε. Και πολύ πιθα- νόν εινε να είχε άρσει και την εποχή που ήθελε να άνα- στηθῆ.

> Δε θά σάς το ξεγγήσω ό- μως τώρα· αυτό θά το συζητή- σουμε άργότερα. Με ψυχή που συνεννοείτο· με τους θεούς, με πνεύμα που μπορούσε να πη- γαίνη όπου ήθελε και με τη δύναμη αυτή της μεταβάσεως του σώματός με το άστρικό της σώμα δηλαδή, δεν θάχε καμιά δυσκολία να το κατορθώση. Πρέπει λοιπόν να παραδε- χθούμε ότι αυτούς τους σαράντα ή πενήντα αιώνες έμενε κοιμι- σμένη στο τάφο της και περίμενε. Περίμενε μ' αυτή την «υπο- μονή» που μπορούσε να υποτάξη τους Θεούς του Κάτω Κόσμου, και μ' αυτή την «Άγάπη» που μπορούσε να έπιβληθῆ στους Θεούς του Άπάνω Κόσμου. Τι θά όνειρευότανε δεν ξερούμε· φαίνεται ό- μως ότι διεκόπη τόνειρός της, όταν ό Όλλανδός περιηγητής μπήκε μέσα στη λαξευτή σπηλιά της κι' ό συνοδός του έληλάτισε τον ιερό χώρο που τάφο της κι' έκλεψε το ρουμίνι της·

> Αυτή ή κλοπή, μ' όλα τ' άλλα που την άκολουθήσαν, μάς έδειξε όποσδήποτε ένα πράμα· ότι κάθε μέρος του σώματός της, άν και άνεξάρτητο άπ' τ' άλλα, μπορεί τά χρησιμεύση ως κέντρον των δι- αφορών μερών του άστρικού σώματός της. Αυτό το χέρι στην κά- μαρά μου έδειχνε την παρουσία της.

> Τώρα έρχεται το πσιυδαιότερο μέρος της συζητήσεως μας. Ο σκοπός της έπιθεσεώς της έναντιον μου ήτανε ν' άνοίξῃ το χρημα- τοκιβώτιό μου, ούτως ώστε να βγάλῃ από μέσα το ιερό κόσμημα των έφτά άστέρων. Το άστρικό της σώμα μπορούσε φυσικά να μπειν μέσα στο χρηματοκιβώτιο. Και δεν άμφιβάλλω καθόλου ότι συχνά, στο σκοτάδι της νύχτας, το χέρι αυτό της μούμας γύ- ρεσε να πάρῃ το ιερό κόσμημα, το τόσο πολύτιμο γι' αυτήν.

> Αλλά, μ' όλη τη δύναμή του, το άστρικό της σώμα δεν μπο- ρούσε να βγάλῃ το κόσμημα από το χρηματοκιβώτιο. Το ρουμίνι

δεν εινε άστρικό σώμα και γιά να βγῆ από την κάσσα, έφρεπε φυ- σικά το χρηματοκιβώτιο ν' άνοίξῃ. Μ' αυτό το σκοπό φαίνεται ότι ή βασίλισσα έχρησιμοποίησε το άστρικό της σώμ· και τη βοήθεια του γάτου της, γιά να φέρῃ το χέρι μου στην κλειδαρότρικα, ν' άνοίξῃ το χρηματοκιβώτιο, και να ίκανοποιήση έτσι την έπιθυμία της. Χρόνια τώρα το υποπτεύομουνα και το φοβόμουνα αυτό· κι' εγώ επίσης φυλαγόμουνα όσο μπορούσα από τις δυνάμεις του Κάτω Κόσμου, κι' εγώ επίσης περίμενα ύπομονητικά, όπου να συγκεντρώσω όλα τα άναγκαία, γιά ν' άνοίξω το Μαγικό Κιβώτιο και να έπιχειρήσω ν' άναστήσω τη μούμια της Βασίλισσης Τέρα.

Έδώ σταμάτησε, κι' άκούστηκε ή γλυκερά και καθαρή φωνή της κόρης του, που τον έρωτούσε :

— Πατέρα, οι αρχαίοι Αιγύπτιοι έπίστευαν ότι μιá μούμια μπορούσε ν' άναστηθῆ πολλές φορές ή μιá φορά μόνο ;

— Μία φορά μόνο, της άπήνησε ό κ. Τρελόνυ. Μερικοί έπί- στευαν ότι έτσι το σώμα έμπαινε, όριστικά κειά, στον Ά- ληθινό Κόσμο. Οι περισσότεροι όμως έπίστευαν ότι το Πνεύμα έχρησιμότανε να μείνη στα Ήλύσια Πεδία, όπου υπήρχε άφθονο φαί και δεν έστερείτο κανείς τίποτα· όπου είχε νερό άφθονο κι' όλα τα καλά που μπορούσαν να έπιθυμήσουν οι κάτοικοι μιáς ξεράς και θερμής χώρας σαν την Αίγυπτο...

Έδώ ή Μαργαρίτα μίλησε με μιá ειλικρίνεια πουδειχνε τη βα- θειά πεποιθήσι της ψυχῆς της :

— Έγώ λοιπόν καταλα- βαίνω πού ήτανε τόνειρο αύ- της της μεγάλης και σοφῆς βασίλισσας της αρχαιότητας, το όνειρο που έκανε την ψυχή της να περιμένη τόσους αιώ- νες, με τέτοια ύπομονή την πραγματοποίησῃ του τόνειρο μιáς άγάπης που μπορούσε να γίνῃ.. Το όνειρο μιáς ά- γάπης... μιáς όγάπης που έν- νοιωθε ότι θά μπορούσε, και στη νέα ζωῆ της, να προκα- λέσῃ. Η άγάπη που εινε το όνειρο κάθε γυναικείας ψυ- χῆς· της γυναικας της αρχαιό- τητος όπως και της γυναικας του νέου καιρού, της βάρβα- ρης και της πολιτισμένης, της πλούσιας και της φτωχῆς. «Ω, το ξερω, το ξερω, είμαι κι' εγώ γυναικα και ξερω καλῆ την καρδιά της γυναικας. Τι ήτα- νε ή έλλειψη της τροφῆς ή και ή άφθονία, σ' αυτή τη γυ- ναίκα, της γεννημένη σ' ένα τέτοιο καλάτι, που ή σκιά του διπλού στέμμα·ος της Άπάνω και της Κάτω Αιγύπτου έσκί- αζε το μέτωπό της ; Τι ήταν όλ' αυτά, γι' αυτή τη βασίλι- σα, που τά πλούτη της διέσχίζαν το Νειλο άπ' τα βουνά ως τη θά- λασσα ; που μ' ένα κίνημα του



Μέλιον Ροζ—Μαργαρίτα Τρελόνυ

χεριού της μπορούσε να μαζέψῃ στρατούς δόλοκληρους, και να φέρῃ στα καλάτια της όλα τά πλούτη του κόσμου ! Που μ' ένα της λόγο έκτιζε ναούς, και γχορέμιζε πολιτείες ! Που κατά διαταγή της ό συμπαγῆς βράχος· άνοίξε κι' έγεινε μεγαλοπρεπῆς τάφος γιά να την περιλάβῃ ;

Χωρίς άλλο, μιá τέτοια βασίλισσα θά είχε ευγένεστερα ό· εια! Τά νοιάθω μέσ' την καρδιά μου· τά βλέπω με τά κοιμιόμενα μου μάτια...

Καθώς μιλούσε, φαίνότανε σαν να ήταν έμπνευσμένη και τά μάτια της είχαν μιá άλλοκοτή όψη, σαν νάβλεπε κάπως μακρύτερα άπ' το δικό μας κόσμο. Άξαφνα τότε τά μάτια της γεμίσανε δά- κρυα μεγάλως συγκινήσεως. Στη φωνή της, φαίνότανε πως μιλούσε αυτή ή ίδια ή ψυχή της· γυναικας· κι' έμεις που την άκούσαμε μεί- ναμε σαν χαζοί.

— Μπορώ και τη βλέπω στη μοναξιά της και στη μεγαλοπρεπή σιωπή της δυνάμεώς της, να όνειρευεται πράγματα πολύ·πολύ δια- φορετικά άπ' αυτά που συμβαίνουν τώρα τριγύρω της. Όνειρευε- ται κ' κάποια άλλη χώρα, μακριά, πολύ μακριά... κάτ' άπ' όλο το ή- ήσυχης νύχτας, που τη φωνίζει το δροσερό, το γλυκό κ' έξαισο φώς των άστέρων. Μία χώρα κάτ' άπ' αυτό το βορεινό άστέρι, ό- που φυσούσε ή δροσερή αύρα που δροσίζε το ζεστό αέρα της ε- ρήμου. Είχε χώρα καταπράσινη, μακριά, μακριά... όπου οι άνθρω- ποι, μάλιστα μόνο τους σκοπό να φθάσουνε τη δύναμη, περνώντας άπό τους τάφους των νεκρών και τους ναούς του θανάτου...

(Άκλουθεϊ)